

2011

KIINA

Suzhou, Shanghai, Xi'an, Beijing

中国

Reija Satokangas ©
reija.satokangas@oulu.fi
<http://www.satokangas.fi>
1.11.2011

TI 18.10.2011 Shanghain koneessa

Tänne asti päästy ongelmitta. Seuraavat yhdeksän tuntia ollaan tässä. Sitten vielä pari tuntia bussikyttä ja huomenaamalla Suzhoussa. Sitä odotellessa...

Kirjoitettu kello 16:34

KE 19.10.2011 Matka maailman laidalle

Ni hao! Tervehdys Suzhousta!

Eilen puolen päivän jälkeen tytär vei meidät Oulun lentokentälle, jonka terminaalin uuteen laajennusosaan päästiin eka kertaa. Hyvältä näytti. Helsingin kone ajallaan, samoin Helsinki–Shanghai -lento lähti ajallaan.

Ja yllättävän helposti lento sujui. Ehkä upouusi Airbus 340 oli yksi syy siihen. Siinä oli leveämmät penkkivälit kuin manertenvälisillä lennoilla on totuttu, ja jokaisella oma kosketusnäytöllinen ruutu, josta saattoi valita elokuvia, uutisia, dokkareita, musiikkia, matkareittiä tai musiikkia. Reittikartassa myös osa ohjaamon mittaristosta, jota minusta oli merkillisen mukava seurata.

Siperian yli lennettiin, hyvässä tuulessa, sellainen limousine-meininki oli Finskin uudessa lenskarissa. Matka sujui luki- en ja nukkuen. Melkein kolmen tunnin unen jälkeen heräsin huonoon oloon – taas. Suolatabletteja, heti perään suklaata ja vettä ja jalat pehtoorin syliin, – olo petraantui.

Aurinko nousi Itä Kiinan meren ylle juuri kun kapteeni aloitti laskeutumisen kohti Shanghain uutta uljasta lentokenttää. Tullimuodollisuudet sujuivat suht sutjakasti, Olympian opas keräsi meidän 18-hengen porukan kokoon ja paikallisopas "Mister Jack" oli meitä vastassa ja pian jo bussikin. Parituntinen kului kiertäessä Shanghain noin (kukaan ei voi tietää todellista lukua) 20 miljoonan asukkaan kaupunki eteläpuolitse ja ajellessa aamuruuhkassa Suzhouhun.

Shanghain laitaosat täynnä kerrostaloja, vierä vieressä, kilometri kilometrin jälkeen, loputtomiin. Näytti vauraammalta kuin Guangzhou. Eikä saastepilvi ollut niin tiukka. Liikennettä niin paljon että sadan kilometrin matkaan meni hyvinkin reilut kaksi tuntia.

Kiina 18.10. – 30.10.2011 (Suzhou, Shanghai, Xi'an, Beijing)

Meidän kellon mukaan olimme Bamboo Grove -hotellissa aamukuuden jälkeen, mutta täällä ollaan viisi tuntia edellä Suomen aikaa, joten laukkujen hotellihuoneeseen toimittamisen jälkeen olikin aika ensimmäiselle lounaalle. Bussikyydillä sinnekin menimme. Kiinalaiseen tapaan pöytään tuotiin ruokalaji toisensa perään, pöydän keskellä oleva pyörivä lasilevy täyttyi liha-, kala-, kasvis-, broilerivadeista.

2

Shanghailainen keittiö poikkeaa pohjoisesta (Pekingin) tai kantonilaisesta keittiöstä. Se ei ole niin tulista kuin Sichuanin keittiön ruoat, siinä on enemmän mereneläviä, ehkä enemmän vihanneksia, hauduttamista ja voimakkaampia makuja kuin eteläisessä, kantonilaisessa keittiössä, jossa höyrytetty ruoat, ja ah! minun niin kovasti pitämäni dim sumit ovat tavallisempia. Ns. ”punainen ruoka” on täällä oma lajinsa; ruokaa haudutetaan pitkään soijapohjaisessa sokeroidussa kastikkeessa. Luulen että tänään tarjolla ollut possunliha (jossa oli kamara vielä jäljellä, yh!) oli juuri sitä punaista ruokaa. Niin tai näin, nälkä lähti.

Lounaan jälkeen lähdimme kaksistaan kävelemään Suzhoun lämpimään iltapäivään. Ihmettelemään sähkömopojen ja skoottereiden paljoutta. Tässä ”pikkukaupungissa” on noin seitsemän miljoonaa kiinalaista, mutta merkillisen pikkukaupunkimainen fiilis ainakin tässä hotellin lähialueella oli. Löysimme pienen markkinakujankin, Maon punaista kirjaa oli vielä myynnissä. Maksoi kymmenestä yuanista (10 yuania on yksi euro 20 senttiä) kahteenkymmeneen, riippui koosta ja kunnosta. Samassa kojussa myös ehdottoman aitoja Lacosteja ja Bosseja. Ja kaupungin halvimmat hinnat.

Kiina 18.10. – 30.10.2011 (Suzhou, Shanghai, Xi'an, Beijing)

Kesäkelissä (about +20 C ja aurinkokin näkyi) tepastelimme puolitoista tuntia, ja sitten oli pakko luovuttaa ja lähteä unosille hotelliin.

Hotelli on kolmen tähden vähän kulahtunut paikka. Ei missään tapauksessa huono, sijainti ymmärtääkseni varsin keskeinen ja ihan siisti. Tulee kovasti mieleen Pietarin matkamme hotelli (jonka nimeä en tietenkään muista), ehkä tässä on jotain ”yleisliittolaista” (ystävämme mainio adjektiivi, jota on miltei mahdoton selittää).

Ensimmäinen päivä alkaa olla loppuillaan, mitä nyt yhteiselle illalliselle vielä menemme. Luonnollisesti. Tuntuu lomalta. Vuorotteluvapaalainen ja pehtoorinsa (joiden seurustelun aloittamisesta tulee tänään kuluneeksi 35 vuotta) ovat lomalla. 😊

Kirjoitettu kello 18:02

TO 20.10.2011 Suzhoun nähtävyyksillä

Suzhou on puutarhakaupunki, täällä sanotaan olevan kaksi Kiinan kauneinta puutarhaa. Kävimme tänään toisessa, Vaatimattoman miehen puutarhassa (Humble Garden). Kävimme myös Suzhoun vanhassa kanavakaupungissa ja päivän lopuksi silkkitehtaalla, jossa oli pieni silkinvalmistusta esittelevä näyttely ja myymälä.

Päivä lämmin, mutta pilvessä (parempi kuvata, ei jyrkkiä varjoja).

Aamulla vajaan tunnin bussimatkan jälkeen saavuimme läheiseen kanavien kaupunkiin, osin 1500-luvun asussa olevaan ”Vesikylään”. Pääsimme ajelullekin kuin Venetsiassa.

Paitsi että oli kovin eri näköistä kuin Venetsiassa. Mutta mukava lokoinen tunnelma kylässä oli, – kylä oli yllättävänkin iso. Kanavissa pestiin pyykki ja päivän ruoka.

Kanavien varrella oli pieniä ravintoloita, asutusta, käsityöläisten pajoja. Eikä tänään aamupäivällä juurikaan turisteja, joten saimme kulkea levollisesti leppeässä, leppoisessa tunnelmassa. Tutustuttiin samalla porukkaammekin vähäsen, ja todettiin, että onhan maailma pieni.

Lounas oli tähänastisen reissun paras. Syötiin sitten niitä punaisia siansorkkiakin, joita kojuissa oli nähty. Ja olihan ne makoisia, kielellä kun painoi lihapalan kitalakeen se mureni. Ja naapuripöydän belgialaisten kanssa tuli juttuakin: ajatella että tiesivät Tukholman olevan Suomen pääkaupunki.

Lounaan jälkeen siirryimme Unescon maailmanperintökohteeseen Vaatimattoman hallintomiehen puutarhaan. Jos mies oli vaatimaton, niin puutarha ei. Kiinalaisen puutarhaan eivät oikeastaan kuulu kukkivat kukat, vaan rakennukset, näkymät, bonsaipuut, vesi, heijastukset, paikat mietiskellä, rauha pohtia.

Kaikki yksityiskohdat on mietitty tarkoin, kaikella on tarkoituksensa. Ylöspäin nousevat räystäät pitävät pahat henget pois, siksak-sillat veden yli taloon estävät aaveiden tulon, ne kun eivät osaa tulla kuin suoraa pitkin, oviaukkojen pyöreys kertoo täydellisyyden tavoittelusta, karppikalat lammikoissa tuovat pitkää ikää, korkeat kynnykset kertovat sosiaalisen aseman korkeudesta...

Paljon, määrättömän paljon kauniita yksityiskohtia, esteettisyyttä, jollaista ei muualla ole.

Puutarhan jälkeen vuorossa silkkitehdas näyttelyineen, myymälöineen. Selväksi tuli, että silkinteko on käsityötä, käsityötä, käsityötä. Ja selväksi tuli, ettei meistä kukaan tainnut lähteä ilman jotain ostoksia... Silkkisolmioita, -pyjamia, -peittoja, -paitoja, -kukkaroita, – liinoja. Kaipaamaani silkkikangasta en vielä löytänyt. En vielä. En anna periksi.

Siirtymätaipaleilla saimme kuulla oppaan kertovan kiinalaisesta yhteiskunnasta, sen poliittisesta järjestelmästä ja mm. yhden lapsen politiikasta. Joka kyllä näkyy katukuvassakin. Monin tavoin. Kumma että poikia on paljon enemmän ...

5

Kirjoitettu kello 21:12

PE 21.10.2011 Riksa- ja junakyytiä – ja paljon muuta

Onko vielä se sama päivä kun aamukuudelta soi Suzhoun hotellissa herätys? Niin paljon on mahtunut yhteen päivään, ettei yhdeksi uskoisikaan. Liki hengästyttävää. Voi sitä hengästyä vaikka vain istuu riksassa kyydissä, katsoo taijia, istuu bussin kyydissä, tepastelee puutarhassa, kuvaa bonsai-puita ja lounastaa ja –

Mutta aloittakaamme alusta tämä päivä. Siis: klo kuusi ylös. Suihkuun ja tukan huolellinen föönaaminen, olisihan edessä pitkä päivä ja iltaan, liki yöhön asti olisi pärjättävä samalla frisöörillä. No ehdimme hiushuollostani huolimatta vielä aamiaiselle, ja sitten päivän ensimmäinen ”ohjelma”. Koko seurue pakkautui kahden hengen riksoihin, eikä pieni sade haitannut, onhan riksassa kuomu. Ei muuta kuin Suzhoun aamuruuhkan sekaan – 10 pyörän kyydillä ajelimme noin vartin läpi lämminsateisen esikaupungin ja tulimme vallan kauniiseen puistoon, jossa kiinalaiset miehet ja naiset aamuvoimistelivat – harrastivat taijia.

Sitä aikamme kummastelimme ja palasimme hotellille, sateen jo lakattua matka oli melkoisen mukavaa, vaikka oli minulla vähän kumma olo, kun edessä mies polkee pyörää ja me turistitöppänät istumme kyydissä. Mutta joukkoliikennettähan se tämäkin. Kaikkinensa mukava tunteroinen.

Ja hotellilla pakattiin, ohimennen kylppäriin peilistä hoksaan, että johan se aamuvarhainen tukan laitto oli kannattanut!

Pelkkää kostean sään ja riksakyydin pöyhentämää pöheikköä hiuksistoni. ... So what? Matka jatkuu... Koirat haukkuu, ja karavaani kulkee.

Bussinkuljettajamme hymyilevä herra Whu (ei Huu) odotteli jo poppootamme kuljettaakseen meidät Verkkomestarin puutarhan edustalle. Suzhoun pienin puisto, joissa ehkä keskeisintä olivat rakennukset. Minä siellä kyykin bonsaipuiden vieressä ja edessä ja koetin kuvata niitä. Olivat aikas nuoria ne kaunokaiset, sellaisia satavuotiaita ... Niistä on jotain kovin kiehtovaa. ja toki paljon muitakin viehättäviä näkymiä.

Puutarhan jälkeen turisteille tehty tilpehöörikuja, josta oli sitten se Maon punainen kirja ostettava. Ei ehkä tule olemaan

lukemattomien kirjojeni listalla ykkösenä, mutta onpahan kuriositeettina olemassa.

Ennen lounasta ehdimme käydä vielä silkkitaiteen näyttelyssä. Ihan huikeita töitä. Ihan järjettömän hienoa käsityötä. Pandat on kirjottu (liekö oikea termi??) silkkilangasta.

Kiina 18.10. – 30.10.2011 (Suzhou, Shanghai, Xi'an, Beijing)

Näimme kun tällaisia toinen toistaan taidokkaampia silkkitöitä tehtiin, ja hiljaiseksi veti... Kysyttyämme nuorelta tytöltä, joka teki taulua, jossa oli kuvattuna kiinalainen kylä (noin kokoa 100 X 60 cm) hän sanoi, että sellaisen tekemiseen menee kaksi vuotta! Kaksi vuotta.

Lounaan jälkeen pieni ruoansulatuslenkki kanavanvarressa ja sitten Suzhoun rautatieasemalle. klo 14.32 pikajuna Shanghaihin lähtee raiteelta 12. Joutuisastihan se matka kului. Vauhti (295 km/h) ja turkulaisenemmistön (10/18 porukastamme on Varsinais-Suomesta) kanssa pidetty pieni maakuntaottelu kiidättivät meidät takaisin pikkukaupungin idyllistä Kiinan itärannikolle Shanghaihin.

Nyt kun Shanghaista on vankka kahdeksan tunnin kokemus, voi todeta, että kaupunki ON iso. Keskusta moderni, liki elitistinen, ja akrobaattishow oli henkeäsalpaava. Sitä on ihan turha ryhtyä meitsin kirjallisilla kyvyillä kuvailemaan; olisi räpälemäistä verrattuna siihen, mitä äsken näimme.

Sitä paitsi, väsyttää ihan mahdottomasti.

Kirjoitettu kello 23:09

LA 22.10.2011 Shanghain sykkeessä

Entäs tänään? Mitäs tehtäisiin lauantaina Shanghaissa?

Ensinnäkin todettiin, että on aurinkoinen aamu. Päivällä lämmintä varmasti yli +20 C. Siitähän olimme kovin iloisia. Kuin myös hyvin nukutusta yöstä. Ylellisen Jing Jin Tower -hotellin sängyt sopivia, huoneet hiljaisia. Aamiainen? Nuudeleista pekoniin, hedelmistä dim sumeihin ja hyvää kahvia.

Ensimmäiseksi oppaamme ja paikallisopas Bobo, nuori taloustieteilä ja historiaa (intresantti aineyhdistelmä, hih!) opiskeleva kiinalaisneitokainen, johdattivat meidät Shanghain kaupunkisuunnittelun näyttelyyn. Mennessä hieman kummastelimme, jotta miksiköhän sinne, mitähän siellä..? Komea pienoismalli siellä oli. Tai siis montakin, mutta yksi valtava. Johon tuli myös valaistus.

Sieltä matka jatkui helminäyttelyyn. Saatiin nähdä helmisimpukan avaus. Porukkamme kesken järjestettiin arvonta: montako helmeä simpukassa olisi? Voitto tuli vastauksella 27!! Palkintona helmikorvikset. Opimme myös erottamaan aidot helmet muovisista. Ja moni riemastui ostamaankin helmiä, – ihan kuten minä tein jo Gungzhoussa reilut kolme vuotta sitten.

Seuraavaksi buddhalaistempelialueelle. Yksi maailman arvokkaimmista buddha-patsaista, liki kaksimetrinen valkoinen jadepatsas, joka on koristeltua jalokivin, nähtiin. Ei kuvattu, kun ei kerran ollut lupaa. Minua kiinnosti oikeastaan enemmän ihmisten käyttäytyminen buddhan luona kuin varsinainen pysti. Eikä buddhalainen arkkitehtuuri tai muukaan koristelumaailma minuun kolahda.

Lounaalle. Syötiin kiinalaista. Yllättävää eikö?

Lounaan jälkeen vielä yksi kohde. Shanghain vanha kaupunki. Kun kaiken rakentamisen ja miljoonien asukkaiden kaupunkiin muuttamisen jälkeen Shanghain vanha rakennuskanta on purettu, on tänne rakennettu hutongejä (pieniä kiinalaiskortteleita) ja isoja komeita ylimystörakennuksia, siis kopioita vanhasta rakennuskannasta, ja tuloksena on aikuisten Disneyland, tai sellainen Shanghain Disneyland.

Anyway, lyhyen vierailumme aikana näimme kaikenlaista. Teeseremonia oli ehkä parasta, mutta kyllä mielenkiintoista oli myös lyhyt vierailu Chinese Medicine Centrumissa. Siellä oli vastaanotto, jossa katsottiin käsistä ja päästä painelemalla, mikä vaivaa. "Asiakkaat", vai potilaat, istuivat odottamassa vuoroaan, lääkärit tai mitähän lienee olivatkaan,

tekivät tutkimuksia ja diagnooseja ja sitten saattoi siirtyä "apteekin" puolelle, jossa oli tarjolla apuja pääskysenpeistä Ginseng-juureen.

Vierailu vanhassa kaupungissa oli päivän viimeinen "virallinen ohjelma". Illansuussa olimme hotellilla, ja kun pienen tauon jälkeen muut suuntasivat rantaan, jokiristeilylle, me olimme eriseuraisia ja lähdimme omille teillemme. Pieni pyrähdys Huihai-roadilla ja sitten otimme taksin ajatuksena ajella suoraan Ranskan Hallintoalueelle.

Eihän se ihan ongelmitta pelittänyt. Huolimatta siitä, että meillä oli kanji-merkeillä kirjoitettuna osoite, johon olimme menossa, huolimatta siitä, että

koetimme näyttää omasta ja taksarin kartasta, mihin halusimme, jäimme noin kilometrin, parin päähän tavoitteesta. No tulihan iltalenkki. Eikä taksikytyi juuri mitään maksa = 15 juania, reilut pari euroa koko kyyti.

Jos koko päivän oli muutenkin tuntunut, että oltiin jossain ihan muualla kuin Kiinassa (minulle vaikutelma Shanghaista oli merkillinen sekoitus New Yorkia ja Dubaita), niin Ranskan hallintoalueella viimeistään oli vaikea uskoa olevansa suurkaupungissa Itä Kiinan meren rannalla. Kiertelimme viehättävissä, idyllisissä käsityöläis-, taide-, design-kortteleissa, istahdimme drinksulle ja puoli yhdeksäksi ajelimme taksilla Jin Lu -ravintolaan, jota Bobo ja oma op-paamme olivat meille suositelleet. Miksi juuri sinne? Se on yksi Shanghain kuuluisimmista rapuravintoloista. Villasaksi-rapuja halusimme päästä syömään. Ja siinä se sitten oli lautasella. Miten se aukaistaan? Meille molemmille tuli tarjoili-ja perkaamaan ravun. Ja olihan se hyvää. Ja toki isossa ravussa oli enemmän syömistä kuin suomalaisissa jokirapurep-panoissa.

Söimme lisäksi alkuruoaksi rapugratiinin ja lopuksi muutamana rapu dim sumin ja nautimme pullollisen chileläistä kelpo chardonnayta ja koko lysti oli pikkuisen reilun sata euroa. Ja paikka oli tosiaan fine diningia alusta loppuun. Once in a lifetime. Hieno makumuisto jäi.

Kirjoitettu kello 23:59

SU 23102011 Sunnuntai Shanghaissa

Sunnuntai Shanghaissa aloitettiin kuuntelemalla naapurikorttelin rakennustyömaan rautapalkkien kolinaa, joka alkoi kuudelta. Ei mitään pyhäpäivän pyhittämistä! No ehdinpähän aamusella päivitellä blogia. Yritin myös facebookata kummitytölle Pekingiin että tulossa ollaan, mutta joka kerta kun koneeseen kirjoittaa Facebook, netti jumittuu totaalisesti. Eipä Kiinassa facebookkailla.

(Yllä kuva hotellihuoneemme ikkunasta aamulla.) Aamiaisen jälkeen porukkamme koossa ja lähdimme ensimmäiseksi museoon. Sellainen läpijuoksuhan se oli, mutta muutama komea Ming-kauden posliiniesine ja upeita kalligrafioita, sekä sinettejä ehdittiin nähdä. Sinetit olivat minusta erityisen viehättävä, vielä kun olisi tajunnut, mitä leimat merkitsivät. Täkäläisiä brakteatteja, jotka olivat hieman erilaisia kuin Hailuodon kaivauksilta löytämämme, oli mukava nähdä.

Ja myös kiinalaiseen maalaustaiteeseen yritin paneutua; meidän taidehistorian opiskelijoiden on kuljettava silmät avoimina maailman taiteelle. 😊 Museokauppa oli maailmanluokkaa, mutta vältin kiusaukset. Ei yhtään kirjaa, korttia, notebookkia, kassia tai kalenteria. Magneetti jääkaapin oveen kuitenkin.

Museosta mentiin yhteen Pudongin pilvenpiirtäjistä. Jin Mao on 420 metriä korkea. 88. kerroksessa on observatorio, josta näki miljoonakaupungin kerralla. Hissin vauhti oli hämmästyttävän tasainen, mutta kohtuullisen nopea 9, 81 metriä sekunnissa! Huuh! Huipulla oltiin.

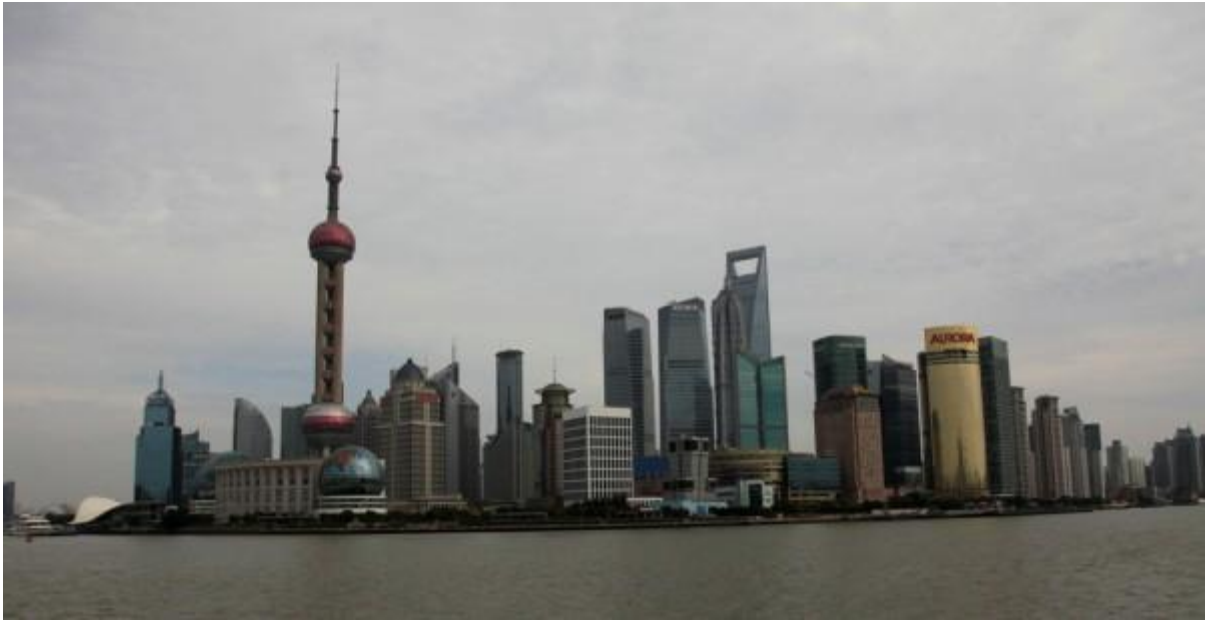
Kiina 18.10. – 30.10.2011 (Suzhou, Shanghai, Xi'an, Beijing)

Ja sitten taas syömään. Todellakin kaksi lämmintä ateriaa joka päivä alkaa olla jo aika paljon. Tänään koettelin jo vältellä kaikkien pöytään kannettujen kippojen herkkujen testaamista kovin perusteellisesti.

Lounaan jälkeen iltapäivä ohjelmasta vapaata. Nanking Road ja "Huihai"- road – molemmat valtavia ostoskatuja, joilla on Guccin, Louis Vuittonin, Lacosten, Hermeksen liikkeet ja jossa on kymmeniä valtaisia liikekeskuksia, käveltiin. J & S seurana kävelimme rannasta hotellille. Reilu parituntinen espresso-tauon kera kului, ja nähtiinpä kaupunkia ja tuli liikuttua. Eikä rahaakaan kulunut kun tyydyimme katselemaan liikkeet vain ulkoa.

Illan ohjelmassa? Päivällinen, ja sitten legendaariseen jazz-klubi Peaceen – art deco -tyylinen baari, jossa veteraanimuusikot soittelivat 1920-1930-luvun big band -soundeja. Vau, se oli ihan huippu. Ei oltu kuin tunteroinen, puoli kymmeneltä lähtö, me ensimmäisinä kannattamassa ajoissa poislähtöä, huolimatta siitä, että swingi oli erinomainen. Ehdimme käydä vielä rannassa kuvaamassa. Illan tuulessa jo viileä juonne, mutta ah, vielä niin lämmintä.

10

Hotellissa kymmeneltä, ja sitten satuimmekin naantalilaisten kanssa samaan hissiin, eikä mentykään kerrokseen neljätoista (jossa huoneemme ovat) vaan kerrokseen 42, jossa on baari ja josta näkee yli kaupungin. Yömyssyksi valkoviiniä ja talonrakennusta ja puutarhanhoitoa... Samoilla aaltopituuksilla tunnuttiin kulkevan – edelleen.

Kirjoitettu kello 23:46

MA 24.10.2011 Shanghaista Xi'aniin

Maanantai matkapäivä. Olisi saanut, voinut ja kannattanut nukkua kauemminkin kuin puoli kuuteen, mutta enpähen vain nukkunut. Kuudelta ei vielä satanut, mutta kahdeksalta satoi jo reilusti. Pilvet roikkuivat matalalla ja oli kovin syksyisen näköistä. Ei siis ihan kymppin aamu.

Pakkailua, posteilua, kuvien siirtoa ja karsintaa. Ja runsas aamiainen. Siinähan se aamu kului: puoli kymmeneltä jätimme Jiang Jin Towerin ja suuntasimme kohti juna-asemaa. Ei mitään rautatieasemaa, vaan levitaatioasemaa 😊. Luotijuna (Maglev) Shanghaista lentokentälle oli seuraava matkakokemus.

11

30 kilometriä hoitui seitsemässä minuutissa. Vauhtia vaatimattomat 431 km/h. Hieman toista kuin kevättalvella routavaurioiden aikana Tampereelle, – silloin ajeltiin kymmeniä kilometrejä kuuttakymppiä.

Shanghain kotimaan kenttä komea ja siisti, niin kuin täällä kaikki julkiset tilat. Kaduilla, puistoissa, kaupoissa, aukioilla, asemilla – kaikkialla on roskatonta.

Selvisimme lentokenttämuodollisuuksista sujuvasti, ja jäi aikaa ostella karkkia ja vettä, aikaa hoksata että kentällä myytiin Shanghain rapuja (= villasaksirapuja) elävänä. Sesonki on siis menossa.

Koneeseen pääsimme ajallaan, lähtö myöhässä, mutta mi-hinpä meillä kiire. Toisin kuin aiempi kokemus Kiinan sisäisestä lentomatkoista, oli tällä reissulla lentoyhtiön oma puuhapaketti, joka oli paljon esteettisempi ja ravitsevampi kuin Finnairin ekologinen kahvimuki/keksi -systemi.

Kiina 18.10. – 30.10.2011 (Suzhou, Shanghai, Xi'an, Beijing)

Neljän kieppeissä laskeuduimme Xi'aniin, joka on Kiinan vanhin yhtäjaksoisen historian omaava kaupunki, keisarien pääkaupunki, silkkitien lähtöpaikka, terrakottasotilaiden kaupunki. Xi'anissa on 8 miljoonaa asukasta. Ei pilvenpiirtäjiä, perinteisempi kiinalainen kaupunki kuin Shanghai.

Pilvinen sää teki saapumisen vähän apaattiseksi. Matka lentokentältä keskustaan ei tarjonnut kovinkaan esteettisiä tai mieltäylentäviä näkymiä, päinvastoin. Jäin miettimään, mistä nämä kiinalaiset ammentavat elämäntahtonsa, mikä näissä ankeissa kortteleissa, toimeentulorajalla tai sen alla eläville miljoonille kiinalaisille on se voima, joka saa jaksamaan arjessa...

Grand Park Hotel on meille seuraavat pari vuorokautta tukikohta, josta nähtävyyksille lähdemme. Ei luksusta, mutta kelpo yösjä.

Tänään ei ollut ohjelmassa muuta kuin illallinen ja Tang-dynastian palatsin musiikki- ja tanssishow. Ruoka erinomaista, show hyvä. Ruoka poikkesi tähänastisesta. Sain vihdoon dumplingeja ihan yllin kyllin! Tusinan verran erilaisia nyyttejä, jotka tuotiin alkupalojen jälkeen pöytään.

12

Show'ssa (minua, ehkä hieman muitakin) vaivasi, että en oikein tiennyt, mihin tanssit ja laulut liittyivät, mitä ne merkitsivät, niillä ei ollut minulle historiaa, ei tunnetta, ei omakohtaista kokemusta, mihin ne liittäisi. Jälleen kerran erittäin kaunista, erittäin hienovaraista, esteettistä, mutta mutta...

Kirjoitettu kello 22:48

TI 25.10.2011 Xi'an

Xi'an. Oivallisesti nukutun yön jälkeen aamiaiselle vähän viime tingassa, surffatessa ja (työ)sähköposteja setviessä hurautti aamutuokio. Mutta eipä aamiaisellakaan vielä nälkä, eilisen runsaahko syöminen tuntui vielä.

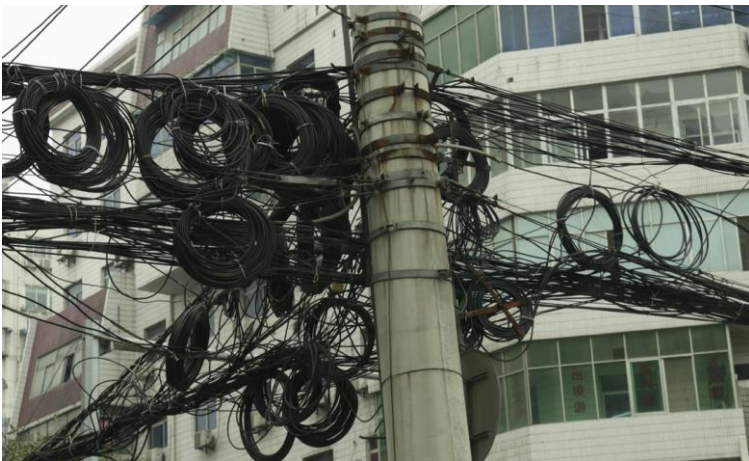
Puoli yhdeksältä 18-hengen porukkamme istui bussissa, mister Mervin (nuori kiinalainen paikallisopas, joka opetti meille keskeistä kiinalaista sanastoa (= huomenta, punaviini ja anteeksi) ja Anja johdattivat meidät taas kohti uusia seikkailuja. Kohti jadekeskusta, lääkeyrttimarkkinoita ja terrakottasotilaita. Mutta ihan ensimmäiseksi menimme kaupungin muurille.

13

Xi'an kaupungin muuri on reilut 500 vuotta vanha, poltetusta tiilistä tehty 14 km pitkä puolustusmuuri. Kävimme aamulenkillä siellä. Oikeasti oli hyvä vähän liikkua, senkin takia, että oli aikas vilpoista. Koko muu poppoohan on jostain Etelä-Suomesta (10/18 on Turusta tai läheltä ja melkein yhtä paljon joukossa on "lääkintähenkilökuntaa"), joten heille pieni säätilan viileneminen oli iso juttu... 😊.. ei vaiskaan – viileää oli meillä pohjoisen ihmisilläkin.

Aamuinen Xi'an oli kaikesta huolimatta lempeämmän näköinen kuin eilisen illan kaupunki, mihin varmasti syynsä oli hyvin nukutulla yöllä. Matkalla jade-keskukseen tulimme useassakin kohdassa ihailleeksi sähkötöiden täsmällisyyttä...

Jade ei saa minua (eikä pehtooriakaan) innostumaan, mutta samaisessa paikassa silkkimatot olivat tavattoman kauniita, – kevyitä. Kevyitä olivat, toisin kuin viehättävät marmori- yms. kivipatsaat, joiden joukossa oli montakin, jotka olisimme kelpuuttaneet piazzallamme. Ei sitten ostettu kevyttä eikä raskasta. Ei matttoja, ei pystejä.

Matka jatkui lääkemarkkinoille. Olisin voinut boikotoida niitä ihan pelkästä solidaarisuudesta Elmeriä kohtaan. Jos ja kun perheeseen kuuluu kilpikonna, on vaikeaa innostua markkinoista, joilla myydään kilpikonnien kilpiä ja käärmeenhahkoja.

Vakituiset blogini lukijathan tietävät, että minulla on merkillinen tapa kerätä/ottaa kuvia käävistä. Tänään tuli sitten hoideltua Kiinan osalta asia kerralla kuntoon. Nämäkin olivat siellä lääkeyrttimarkkinoilla.

Mitään en ostanut, en edes kuivattuja sieniä, en mausteita, en sahamia, en pippureita ja tiikeribalsamipurkki tuli ostettua jo Suzhoussa. Siispä matka jatkui.

Lounaan nautimme noin 35 kilometrin päässä Xi'anin keskustasta, ihan läheltä terrakottasotilaita. Granaattiomenasato on täällä juuri nyt kypsynyt. Niistä tehty, jälkkäriksi nauttimamme mehu oli hyvää, erinomaista.

Jahka olimme vahvistetut ruoalla, olimme valmiita kohtaamaan Qin Shi Huangin haudasta vuoden 1974 jälkeen kaivettun terrakottasotilaiden armeijan. Näitä sotilaita on kaivettu (vasta) hieman yli 2000. Ja ne on rekonstruoitu paikoilleen. Niitä ei tosin ole maalattu alkuperäisen värisiksi, mutta kokoamistyö on ollut valtaisa projekti.

Näimme museokaupassa maanviljelijä Yang Xiemanin, joka on juuri se mies, joka näihin sotilaisiin "törmäsi" vuonna 1974 kaivaessaan kaivoa. Nyt tämä 76-vuotias mies oli paikalla (tullut asianmukaisella kulkuneuvolla... :) - - Sisäpiirin juttuhan se tämäkin) jakamassa nimmareita. Meilläkin on nyt sellainen.

Olimme alueella melkein kolme tuntia. Kaikilla tähän mennessä kaivetuilla luonnollisen kokoisilla sotilailta on omanlaisensa kasvot, jokaisella oma ilmeensä. Haudasta on löytynyt myös esineistöä, mm. pronssivaunut, hevosia, täysin ruostumaton, terävänä säilynyt miekka ... Eikä yhtään naisfiguuria . . . kertoo mistä?

Sotilaat on haudattu 2200 vuotta sitten turvaamaan Kiinan yhdistyneen keisarin elämää kuolemaan jälkeen. Tähän liittyy kovin paljon ... Mutta kaikinensa merkillinen kokemus. Nyt ne on nähty.

Matka takaisin kaupunkiin iltapäiväruuhkassa kesti hyvinkin tunnin. Mielenkiintoista oli elämänmenoa ikkunoista katsella. Ennen hotelliutumista kävimme vielä syömässä: Mongolian barbeque oli melkoinen pettymys, mutta joutaahan tuota välillä vähän vähemmänkin syömään.

Iltakävelyllä lähdimme vielä kaksistaan. Löysimme viinibaarin, jossa kävimme ihmettelemässä paikallista viinilistaa: Chateau Palmeria (5900 yuania), Rotschildia (16 000 yania) ja samppanjoita jos vaikka kuinka paljon. ... Me nautimme hieman eri valikoimasta lasilliset ja sitten levolle. Huomenna on taas matkapäivä.

KE 26.10.2011 Xi'anin sumusta Beijingin sumuun

Villihanhipagodi oli päivän ensimmäinen kohde. Aamuruuhkassa ajelimme puolisen tuntia, yritin täydentää kulkuneuvokuvasarjaani. Varmasti satoja kuvia pelkistä mopoista, skoottereista, linjureista, polkupyöristä, riksoista, lavamoipoista....

Villihanhipagoda oli yksi rumimmista, mitä koskaan on nähty, mutta eipä sillä väliä, sillä kuulimme (ohi virallisen opastuksen, 😊) kerrassaan mukavan tarinan vuodelta 1999.

Pagodaan tutustumisen jälkeen pääsimme kalligrafia-kurssille. Opettajana oli paikallisen lukion englannin opettaja, joka teki vapaaehtoistyötä buddhalaistemppelin ja taideopiskelijoiden hyväksi. Vallan mainio opettajahan hän oli. Näytti miten Suomi kirjoitetaan (kukka, orkidea, maa) ja kertoi kaikenlaista kanji-merkeistä.

Taidan tuntee yhden, jollen parikin, jotka olisivat olleet todella innoissaan ko. paikassa. Meistä reissulaisistakin se oli vähintäänkin kelpo lisä reissun ohjelmassa.

Pagoda-alueelta siirryimme yhteen Kiinan muslimien suurimmista alueista. Kovin näyttivät moskeija ja minareetti erilaisilta kuin niissä arabimaissa (Marokossa tai Dubaissa) joissa on käyty. Alla minareetti.

Muslimikortteleissa oli juuri lounasaika meneillään, katukeittiöitä ja ruokaputiikkeja tuli katseltua ihmetellen. Taas kerran ihmetellen, kovastikin.

Meilläkin lounasaika. Pääsimme tällä reissulla ensimmäistä kertaa buffettiin. Pottumuusista nuudelikeittoihin, ankasta frittibroileriin oli vara valita ja suklaakevätäkääryleitä jälkkäriksi!

Illtapäivällä ehdimme vielä käydä Han-dynastian (n. 200 eaa–200 jaa) hauta-alueella. Vuonna 1989 valmistunut mausoleumi oli rakennettu vähän kuin Aboa Vetus, kaivausalue oli jätetty ”avoimeksi”. Kuvassa ”karjapiha”.

Xi'anissa tänään tyven, saaste- ja sumupilvi lepäsi koko päivän yllämme. Mutta ei ollut kylmä (ehkä n. +16 C) eikä sataanut.

Illansuussa oli aika lentään Pekingiin. China Eastern Airlines lähti puolituntia myöhässä, mutta otti matkalla kiinni ja olimme seitsemän jälkeen Beijingissä. Siirryimme siis 1300 kilometriä koilliseen: loppumatka (4 yötä) vietetään laskutavasta riippuen n. 19–26 miljoonan asukkaan pääkaupungissa. Ja hotelli on Sheraton. Ei huono. 😊 Kuten ei ollut myöskään illallinen matkalla lentokentältä hotelliin: pysähdyimme Beijingin ruokakadulla illastamassa, ja naapurikaupassa 😊

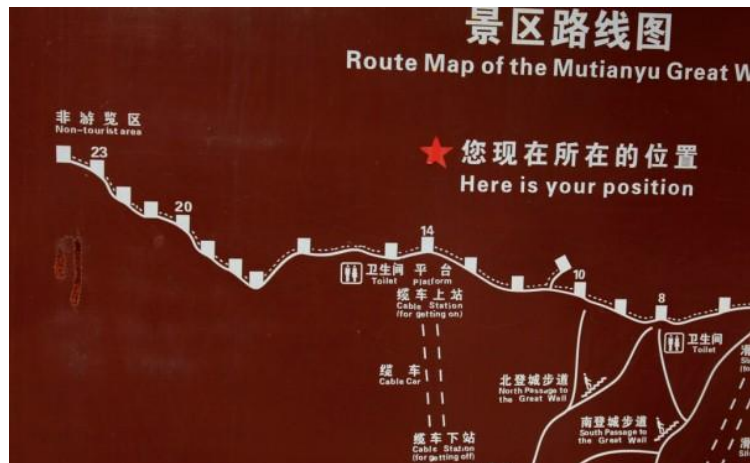
Kirjoitettu kello 22:17

TO 26.10.2011 Great Wall – huiputettu :)

Tänään reissun kohokohta. Ainakin minulle. Kiinan muuri. Aamusella varhain lähdettiin ajelemaan kohti koillista, ja paikkaa josta voisimme nousta Kiinan muurille. 6000 km pitkä puolustusmuuri (mongoleja/barbaareja vastaan) on rakennettu kahdentuhannen vuoden aikana. Enin osa Ming-dynastian kaudella (meidän keskiajan loppu ja uuden ajan alku eli 1300-luvulta 1600-luvulle).

Sää suosi, tänäänkin. Matka bussilla kohteeseen, josta nousimme cabinilla muurin kupeeseen, kesti reilun tunnin. Cabinilla nousimme 800 merenpinnan yläpuolelle: sininen taivas ja hyvä hengittää. Ei ihan itsestänselvyyys näillä leveysasteilla ja korkeuksilla.

Meille annettiin puolitoista tuntia aikaa, olisihan niitä ollut ”osta-dollarilla-kaksi-T-paitaa”-kojuja yllin kyllin, mutta me lähdimme naantalilaisten (vmp:n vmp 😊) kanssa kävelemään – tarkoituksena edes vähän liikkua... pian tavoitteeksi tuli ehtiä kavuta kohdasta 14 kohtaan 20. Edestakaisin nelisen kilometriä ja nousua 800 -> 1000 mpy.

Meidät iloisesti yllättänyt lämpö pisti kuorimaan kampeita melkein jokaisen vartiotornin kohdalla. Puolivälin jälkeen joukkoomme liittyi vielä neljän hengen vahvistus.

Kuvassa kaukana näkyvä vartiotorni oli kohta, johon asti nousimme. Loppupätkä oli jo vaarallistakin, ainakin sieltä laskeutuminen. Portaiden jyrkkyys pisti pysymään tarkkana.

Ruskaa oli, vuoria oli, oli tunne, että vain kerran elämässä voi jotain tällaista kokea. Oli niin hyvä tepastella. Eikä mitään rajaa keskinäisellä kehumisellamme. Noin nelisen kilsaa ehdimme ruskaisessa Kiinan vuorimaisemassa "patikoida". Ding, ding hao! Oikein, oikein hyvä.

Paluumatkalla Beijiingiin kävimme cloisonne-tehtaassa ja myymälässä: sinnehan ne silmälasirahat sitten jäivät. Tuli ostettua arvokas maljakko. (ei kuvassa)

Työntekijöiden pajoissa tulimme miettineeksi työergonomiaa... ja ehkäpä vähän feng suitakin. Tosin pehtoori hoksasi, että jokaisessa tällaisessa kopperossa oli kaikesta - ainakin näennäisestä - sotkusta huolimatta myös yksi viherkasvi.

Iltapäivällä meille tuli ohjelman muutos: no mutta eihän se ollut ongelma! Ei millään muotoa Kung fu -show olisi meidän juttu. Siispä täsmäisku aika lähellä olevaan Shopping Mall'iin, jossa emme kauaa aikaa tärvänneet. Sieltä käveleskelimme lussakassa säässä ja palasimme hotellin lähelle: Hard Rock Cafe on ihan vieressä. Nehän ovat meidän reissujen "must"- juttuja. Treenipaita, nuorisoin tuliaiset tai opiskelijapilheiden pukukoodiin sopiva T-paita on tullut hankittua Roomasta, Barcelonasta, New Yorkista, Pariisista.... Ja nyt on sitten Beijing-paidat Toppilan kuntosalilla yllpidettäviksi. 😊

Vihdoinkin pääsin sitten myös kunnon kauppaan. Supermarkettiin, joka oli Lufthansa-centerin alakerrassa. Hämmästelimme melkoisesti viinihyllyjä; mm. Pichon Lalande (ks. 15.10. postaukseni) oli hyllyssä useampanakin vuosikertana... No ei mitään ilmaista täälläkään. Ja Palmeria ja ... Vaikka ja mitä. Eipä sitten hankittu kuin yösklaita ja vettä...

Ja sitten illallisen aika. Halusimme jotain muuta kuin turisti-ruokaa... ja menimme Centerin alakerrassa olleeseen korealaiseen Soraboliin, jota matkaoppaassa kehuskeltiin. Eipä turhaan kehuskeltu. Paikka oli ihan täynnä, eikä ihme. Ruoka oli hyvää. Kimschiä vihdoinkin sitten söimme. Kahdessakin eri muodossa, ja yllätys; mereneläviä. Kylläisinä elämämme ensimmäisestä korealaisesta ruokapöydästä nousimme.

Näihin kuviin, näihin tunnelmiin ... Huomenna taas paljon mukavaa tiedossa.

Kirjoitettu kello 23:08

PE 28.10.2011 Beijingin kulttuuria ja kulutusta

Aamulla lähdettiin aikaisin, jotta ehdittiin nähdä kun pandavauvoilla (1 v.) oli ruokinta-aika. Pandavauvat ovat noin 40-kiloisia, ja niillä näytti olevan soveliaat olosuhteet. Ne olivat kovin hellyttäviä. Niitähän olisi voinut katsella kauemminkin. Mutta matka jatkui. Kävimme katsomassa myös tiikeireitä, leijonia, mutta tuli jotensakin ahdistava olo niitä katsellessa. Häkkiin ahdetun oloisiakin, eivätkä vain oloisia, vaan todellakin olivat häkkiin ahdettuja ja siltä näyttivät – ahdistuneilta. Mutta pandat olivat hellyttäviä.

No niinhän siinä sitten kävi, että osa meidän porukasta – me luonnollisesti mukana – oltiin hiukkasan myöhässä zoosta lähdössä pois, mutta nou hätä, meitä onneksi odotettiin.

Seuraavaksi keisarinnan kesäpalatsiin. ”Rauhan ja harmonian tyyssija”, jossa ykkösjuttu oli sää. Tänään on ollut aurinkoista, ei ehkä ihan +20 C mutta lämpimäksi kävi ulkoilu. Ja sehän oli parasta. Kyllähän suomalaiset veden äärellä viihtyvät, joskin rauhan ja harmonian tyyssija on meidän mielestämme ehkä enemmän Inarinjärvellä kuin täällä yhtään missään. Mutta methän olemmakin melkein puoleksi lappilaisia.

Reissuporukkamme patikointiosasto (naantalilaiset, nousiaislaiset, myllypurolaiset ja me) päätti nousta kesäpalatsin pagodalle. Huiputimme taas yhden kohteen. Ja näkymät!! Paluupolku oli ainoa rauhan ja harmonian tyyssija ... siellä oli tosi mukavaa käveleskellä.

Lounas oli poikkeuksellisen viehättävässä miljöössä ja tarjoilijattarien asut ja kengät herättivät keskustelua. ...

Katsastettuamme keisarin laivaston lippulaivan (180 tonnia, 20 000 miestä ja 1000 hevosta olleet sitä paikalleen asetamassa) Olympian matkajärjestäjä ilmoitti meille ylläriin: pääsimme lohikäärmeveneeseen kyytiin. Olihan jälleen sellainen epätodellinen olo.

Koska suurin osa porukastamme halusi, menimme myös vuoden 2008 olympialaisten stadion-alueelle. Mehän tyttären kanssa [näimme toukokuussa 2008](#) olympiatulen, joka oli matkalla juuri tänne (ja sitten tänään onkin merkittävästi ollut tyärtä ikävä), joten oli mukava nähdä, mihin se tuli oikein kulki. Valtaisia kävelyväyliä, valtaisia mittasuhteita joka suuntaan. Ja edelleen sää suosi ulkoilua. Mehän nautimme.

Hotelliin saavuttua kaikille oli järjestettynä haluttua ohjelmaa: kuka lähti hierontoihin, kuka silmälasikauppoihin, kuka nukkumaan. Minä ja S. olimme ilmoittaneet halukkuutemme lähteä ostamaan silkkiä. Ja sehän järjestyi. Meitä oltiin mersulla (ei Audilla vaikka niin kovasti toivoimme 😊) vastassa, ja pääsimme 10 minuutissa suoraan tehtaanmyymälään. Silkkiä, samettia, brokadia, puuvillaa, villaa, ... Ostin reilusti kangasta iltapukua varten, ostin kasmirvilla-silkki-kangasta housuja varten ja silkkisen (burberry)kaulahuivin ja koko lysti maksoi 130 euroa. Ja kun meidän molempien (samanlaiset 😊) ostokset olivat kassissa ja maksettu, meitä odotti kuljettaja valmiina viemään meidät takaisin hotellille. Ylellistä oli. Eikä siinä vielä kaikki. Ylellinen jatkui.

Meillä oli tapaaminen Sanilitu Villagessa kummityttären kanssa. Ja kummilapsihan on veljeni tyttäristä keskimäinen joka täällä opiskelee lakia, joten luonnollisesti myös veljeni - vaimonsa ja kuopuksensa kanssa, syysloman vuoksi/ansiosta – oli kaupungissa tapaamassa tytärtään. Menimme siis kuudestaan syömään. Takyora on japanilainen ravintola, jonne kannatti ehdottomasti mennä. Ei ikinä ilman "paikallisasukasta" olisi sinne löydetty. Kokit laittoivat ruoan pitkillä paistinpöydillä edessämme... Huippu "show" ja ruoka oli äärimmäisen hyvää. Eikä todellakaan hintavaa. Ja saimmepa parasta sakea koskaan.

Mutta huippuateriaakin parempaa oli nähdä ja kuulla kummityttären kokemuksia ja juttuja opiskelusta täällä. Eikä ollenkaan huono idea ollut mennä jalkahierontaan ja/tai manikyysiin ruoan jälkeen. Ylelliseltä sekin tuntui. Ja se kulttuuri: mennään porukalla ravintolasta vähän hemmottelemaan, eipä ole Suomessa sellaista kulttuuria. Ja kuinka edullista sekin oli!

Kuvia olisi taas tältäkin päivältä gigakaupalla mutta ei ehdi purkaa, ei jaksata ladata. Kirjeenvaihtajanne käy yöpuulle: huomenna viimeinen päivä tätä reissua koettavana, joten nyt nukuttava.

Kirjoitettu kello 23:26

LA 29.10.2011 Viimeinen Kiinan-päivä

Herättyäni taas kerran ihan liian aikaisin, oli kello vasta puoli kuusi.

Lauantainaamuna puoli yhdeksältä lähdimme ensimmäiseksi kohti Beijingin kaupunkisuunnittelukeskusta, jossa oli kaupungin historiasta ja tulevaisuuden kaavailuista kertova 22 minuutin 3D-elokuva. Hurjat suunnitelmat kiinalaisilla on. Ja aikeena toteuttaa ne vuoteen 2020 mennessä. Ekologia, liikenne ja asuintilan kasvattaminen ovat haasteita, joita on mahdotonta edes käsittää. Keskuksessa oli myös iiiiso pienoismalli, ja verrattuna Shanghain vastaavaan erona oli, että tässä pienoismallin ulkopuolella kaupunkikuva jatkui ilmakuvista koottuna lattiana. L. kuvaa juuri hotelliamme.

Suunnittelukeskuksesta palasimme taas todellisuuteen, bussilla Tiananmei aukion laidalle. Toiveena oli päästä katsomaan Maoa mausoleumissaan, mutta juuri kun olimme mausoleumin edessä, siihen tuli poliisi/sotilaspartio, joka hajaannutti meidät ja muut aukiolla olleet kauemmas. Ei ihan pelottanut mutta kiltisti siirryimme sivuun. Mausoleumin eteen ajoi mustia limousineja, – kaukaa näimme että arvovieraita meni Maoa katsomaan, me emme siis päässeet.

Taivaallisen rauhan aukiolla hokasimme, että siellä oli paljon "maalta" tulleita. Meidän ryhmämme kun tuntui olevan joillekin ihan yhtä iso ihmetyksen aihe kuin alueen muutkin "nähtävyydet". Vaaleat, suorasilmäiset pohjoismaalaiset olivat monelle kiinalaiselle kuvaamisen kohteita siinä missä Maon kuva tai puolueen johdon kokousrakennuskin.

Aukiolta siirryimme kohti Kiellettyä kaupunkia. Tiesin sen isoksi. Osasin odottaa jotain teatraalista, jotain maailman suurinta, jotain ihmeellistä, sellaista paikkaa, jolla on vuosisatainen historia, paikkaa, joka olisi jotain elämää suurempaa. Kielletyssä kaupungissa on "harmoniaportteja" ja suuriin julkisiin tapahtumiin liittyviä pihoja. Siellä on Kiinan historiaa vuosisatojen ajalta. Ja siellä oli tänäänkin varmaan miljoona kiinalaista, tai ainakin paljon väkeä. Mutta minulle se jätti valjun vaikutuksen. Ei mitään suuria kolahduksia. Kulisseilta vaikutti, kalsealta. Kolkolta. Mutta ehkä tässä oli taas se, että se ei ollut "omaa historiaa".

Aukiolta kohti "rättikatuja". Pehtoori ja J. kipeinä, ... flunssa puski päälle, joten ajatuksena lähteä ennen muita hotelliin omalla kyydillä [lue: taksilla] mutta eihän se niin vain onnistunutkaan. Siispä mekin vasta kuuden kieppeissä Sheratonissa.

Pari tuntia aikaa pakkaukseen ja lepoon ja sitten läksiäisillalliselle. Pekingin ankkaa! Nyt se on koettu. Kastikehan se senkin ruoan tekee. Porukan keskinäistä kehumista ... ja juttuja joita ei vielä oltu aiemmin kuultukaan. 😊

Huomenna jo Suomessa. Beijing kuittaa.

Kirjoitettu kello 22:52

SU 30.10.2011 Kiinasta kotiin koko vuorokausi reissaten

Kotiin. Viime metreille asti matka sujui sutjakasti, mutta tänään viimeisenä aamuna sitten tuli sellainen sumu, että ei oltu sen seasta Suomeen päästä. Matka hotellista lentokentälle kulki varovaisesti, hiljalleen (sunnuntain varhaisaamun ruuhkassa!) kuljettaja mister Wun ajellessa tuttuun tapansa turvallisesti, mutta sitten terminaalissa tajusimme, että sumu todellakin estää lentoliikenteen kentälle ja kentältä.

Olipa sitten vielä mahdollisuus höpötellä kaikkien uusien tuttujen kanssa. Mielessä pyörivät pari viikkoisen monet kokemukset, en tainnut olla ainoa, jolla tajunnanvirta kulki päivistä, maisemista, paikoista, nähdystä, koetusta ja maisetetusta, asiasta toiseen.

Pitkän odottelun uupumusta vähensivät myös Jesse ja Olivia, suomalaiset tarhaikäiset sisarukset. Milloin viimeksi olen saanut pitää pikkuisia sylissä? Meillä oli oikein hyvät jutut. :) Ja Jesse lausui hienon viisauden: "Kuvia otetaan siksi että jää muistoja". Välittömiä muksuja olivat. Ja siitä kätevästi aasinsilta siihen, että meidän matkaretkueessa "sosiaaliset fobiat" olivat muutamilla sen verran vähäiset, että saatiin hyviä juttuja aikaseksi.

Ja lentokentillä ja koneessa työstin matkapäiväkirjaa www-sivua varten. Kuvia jo vähän muokkailin. Mutta kun niitä on reilut 2000! ja sitten vielä teimme L:n kanssa vaihtoskit, joten minulla on koneellani myös hänen kuvansa. Riittää editointia. Mutta ensi viikko on sen verran puuhakas että matkasivun (Vanhat matkat on täällä (klik, klik!)) työstäminen varmaan jää... mutta ilmoittelen täällä kun alkaa matkakuvakertomusta syntyä.

Höpöttelyjen lisäksi käveltiin kenttää eestaas. Kentän suuruudesta kertonee se, että siellä terminaalista toiseen siirryttiin junalla. Katto korkealla, lattiat kiiltäviä, kaupat koreita. Nuorisolle ostettiin karkkituliaisia. Ja käytiin odotellessa loungessa! Päästiinpä sinnekin kun oli saatu pisteillä korotettua matkustusluokkaa. Vuosikausia Finnair Plus-Visa -yhdistelmällä kerätyt pojot saatiin käyttöön. Ja juhlaahan se oli päästä business-luokan penkeille loikoilemaan. Otinpa parin tunnin unokset, ja saatiin erinomaisesti syödyksi.

Businekseen pääsy oli huippuhyvä juttu semminkin kun kone pääsi lopulta lähtemään peräti neljä tuntia myöhässä. Ja sehän merkitsi meille Oulun koneen missaamista. Neljän koneeseen oli paikat, mutta me olimme Helsinki – Vantaalla vasta 17.40. Teimmepä sitten iltalenkkiä terminaali ykkösen ja kakkosen välillä. Metsästimme lippuja, jottei tarvinnut Helsinkiin yöksi jäädä. Aikamme luukulta toiselle kuljettuamme, liput saimme. Juuri äsken (meidän kello on nyt aamuviisi!) Juniori toi meidät kentältä kotiin. Kotona on hyvä.

Kirjoitettu kello 22:48

MA 31.10.2011 Lopputulema Kiinan matkan jälkeen

Matkan jälkeen maanantaina... Ei kandiseminaaria, ei töihin menoa. Mitä voi kyllä pitää hyvänä asiana. Aamupäivä laukkuja, tiedostoja ja kuvia purkaessa. Kotona paluuhommia. Tälle päivälle ei muuta obligatorista kuin luento ja kamppaaja. Tuntui välttämättömältä ja erittäin mukavalta kävellä kaupunkiin ylipitkien hiusten saksimiseen. Matkalla harmaata, kosteaa, ankeahkoakin, mutta niin hyvä ja raikas hengittää. Niin hiljaista, joskin lounaimurteet vieläkin kuuluvat Liikennettä ei nimeksikään, tien ylitys ei vaatinut strategista suunnittelua ja pitkällistä tarkkaanharkittua ajoitusta: ei muuta kuin menet toiselle puolen, se on siinä.

Siinä tepastellessa mietin vielä matkaa, sen summaamista. Ja tässä tulos:

1) Kiinassa on paljon väkeä. Kaikkianhan sen tietävät, mutta silti se yllättää. Kiinalaisia on ja on ja on ja on ja ...

2) Pieneen mieleenkään ei tulisi vuokrata autoa siellä. Hullunrohkea on tullut joskus oltua, mutta ei niin, että Kiinassa lähtisi liikenteen sekaan itse ajelemaan. Toisaalta koko reissun aikana ei nähty kuin yksi kolarinpoikanen ja autojen pellit sileitä ja melkoisen naarmuttomia.

3) Kiina on siisti maa. Ihan tavattoman siisti. Paitsi hyppymäkimallin vessat. Erityisesti Xi'anin lentokentän tuloaulan vessassa kaipasinkin kumppareita jalkaan ja maskia kasvoille. Urean tuoksu melkein tarttui.. uuh. Julkinen tila saattaa kiiltää ja olla puunattu ja puleerattu, mutta vessat!

4) Saasteet ja pakokaasut ovat ongelma. Tosin meidän matkamme aikana nähtiin Pekingissäkin sinistä taivasta. Lisäksi tupakansavu ja hotellien kokolattiamatot ja toisilla enempi, toisilla vähempi nuha, tekivät olon tukkoiseksi.

5) Ruoka on hyvää. Vaikka se olisi turistikohteissa tarjottua massakeittiön tuotosta, se on hyvää. Länsimaalasiin piintynyt tapa syödä (käyttää isoja lautasia, haarukkaa ja veistä, ottaa ruoka omalle lautaselle) hankaloittaa aterointia "yhteispöydästä", tikkujen käytön työläisyys ja jälkkäreiden vähäisyys mahdollistivat sen, ettei yleensä tullut syötyä kerralla itseään pyörryksiin kuten esim. buffet-tarjoiluissa helposti käy.

6) Kuvaamiseni tällä reissulla on ollut kovin huolimaton. Ei juuri keskittymistä asiaan... Olen höpötellyt, ja ihmetellyt. Katsellut ja sitten vain räpsinyt ilman mitään selvää "suunnitelmaa" tai tarkkuutta.

7) Olympian matkatoimiston tapa järjestää reissuja on tyyris, mutta rahalle saa myös vastinetta. Kaikki pääsymaksut on maksettu, etukäteen yleensä, bussi vie ja tuo, se on aina odottamassa paikassa A ja vie nähtävyydelle B.

Voit kulkea oppaan ja paikallisoppaan perässä tietämättä yhtään, mihin pitäisi mennä, sinun ei tarvitse tietää, mitä kautta olisi paras kulkea tai mistä saa mennä tai ei saa. Ruoat on tilattu valmiiksi, ne palvelurahoineen on maksettu. Kuljettaja ja paikallisopas "tipataan" matkanjärjestäjän puolesta. Aikataulutus on tehty valmiiksi, mutta se ei sido, mutta toisaalta mahdollistaa paljon näkemisen.

8) Ryhmässä matkustaminen on periaatteessa ihan mukavaa, mutta se myös väsyttää. Varsinkin jos on kaltaiseni, joka ei osaa/ymmärrä olla olematta läsnä/äänessä.

9) Kiinassa on paljon kaunista. Paljon muutakin kaunista kuin bonsait. Siihen palaamme kuvasivun myötä.

10) Kiina on nyt tullut nähdyksi kahdesti. Melkein kuukauden olen siellä yhteensä viettänyt. Luulen nyt, että se riittää. Tällä hetkellä minun on vaikea kuvitella, että menisin sinne vielä. Peruun voisin lähteä. Tai safarille. Tai Skotlantiin, ehkä sittenkin seuraava matka taas Italiaan, vaeltamaan kenties? Seuraavaksi kuitenkin mökille. Parasta niin.

Kirjoitettu kello 20:07

KUVASIVU OSOITTEESSA http://www.satokangas.fi/Matka/Kiina_2011

中国

Kiina pähkinäkuoressa

Suzhou, Shanghai, Xi'an, Beijing 18.10.–30.10.2011